

For så vidt angår kommunernes anvendelse af lønindeholdelsesinstituttet kan jeg kun forholde mig til kildeskattelovens § 73 og de skatter, det vil sige først og fremmest personskatter, som kommunerne inddriver for Skatteministeriet.

Der indgås dagligt en lang række aftaler med skyldnere om afdragsvis afvikling af restancer til det offentlige. For personskatterestancer, hvor der er en klar hjemmel til at lønindeholde, er udgangspunktet, at en betalingsaftale er et alternativ til lønindeholdelsen. Det er Skatteministeriets erfaring, at langt de fleste restanter finder det ubehageligt, at deres arbejdsgiver involveres i deres restancemellemværende med skattevæsenet. Når sådanne betalingsaftaler overholdes, må der naturligvis ikke begæres lønindeholdelse.

Der forekommer tilfælde, hvor en drøftelse med en restant om afviklingen af en restance ender med, at restanten foretrækker en lønindeholdelse af en given størrelse frem for en afdragsordning. Det kan for eksempel være på grund af dårlige erfaringer med hensyn til at få betalt de frivillige afdrag til tiden. I sådanne situationer finder jeg det klart inden for kildeskattelovens rammer, at skattemyndigheden fremsender lønindeholdelsesbegæringen til arbejdsgiveren.

Der er i begrundelsen for spørgsmål 153 nævnt situationer, hvor der er »aftalt« lønindeholdelse ud over kildeskattens maksimum på 20%. I disse situationer, hvor jeg i øvrigt forudsætter, at der er lønindeholdeshjemmel for restancen, har restanten og inddrivelsesmyndigheden i fællesskab konstateret, at der er en betalingsevne over kildeskattelovens 20%-grænse. Denne yderligere betalingsevne, der for eksempel kan forekomme, hvor restanten har frikort, enes man så om at anvende til en hurtigere afvikling af gælden. Her er det vanskeligt at se, at en for eksempel 30% lønindeholdelse i stedet for en på 20% skulle være problematisk for arbejdsgiveren. Procentsatsen er jo sat ind i loven af hensyn til lønmodtagerne. I disse tilfælde bør det dog gøres klart for arbejdsgiveren, at hans indeholdelsespligt kun gælder de i loven foreskrevne 20%.

Selv om inddrivelse af underholdsbidrag ikke hører under Skatteministeriet ansvarsområde, finder jeg det dog rigtigst at nævne, at der her ikke gælder en 20%-grænse. Her udgør den

konkrete betalingsevne grænsen for lønindeholdelse.

Endelig er nævnt aftalte lønindeholdelser for restancer, hvor der ikke er lønindeholdelsesadgang. Dette fænomen mener jeg ikke kan forekomme på skatteområdet.

I det omfang, det måtte forekomme på andre restanceområder, ville jeg umiddelbart mene, at det her må gøres klart for arbejdsgiveren, at der ikke foreligger nogen pligt for ham til at effektuere lønindeholdelse, men at den ansatte i virkeligheden anmoder om hans bistand til at få afviklet en restance.

Spm. nr. S 154

Til skatteministeren (16/10 97) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Vil ministeren oplyse, om det er god forvaltningsskik, at frivillige aftaler om afdragsordninger mellem skattemyndighederne og skyldnere vedrørende tilbagebetaling af skat m.m. sendes til lønindeholdelse hos arbejdsgivere, når aftalerne overholdes, og vil ministeren gribe ind og stoppe de lønindeholdelser, der beror på frivillige aftaler om afdragsordninger mellem restancemyndighederne og skatteyderne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 153.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 153).

Spm. nr. S 155

Til skatteministeren (16/10 97) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Finder ministeren fremgangsmåden med pålæg om lønindeholdelse – i tilfælde hvor der er indgået frivillige afdragsordninger – i overensstemmelse med målsætningen om at lette virksomhedernes administrative byrder?«